

MICHELIN

ATENY

ERGO
HESTIA®

Tytuł: Ateny – Udany Weekend

Teksty: Athènes. Week-End

Tłumaczenie: Justyna Nowakowska

Redaktor prowadzący: Magdalena Matyja-Pietrzyk

Redakcja: Aleksandra Marczuk

Korekta: Katarzyna Ziola-Zemczak, Agnieszka Szmuc

Projekt graficzny: Dawid Kwoka

Skład: Sabina Binek

Fotoedycja: Dawid Kwoka

Projekt okładki: Jan Paluch

Zdjęcie na okładce: © De Visu / Shutterstock.com

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz wydawnictwo Helion dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz wydawnictwo Helion nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Wydawnictwo Helion

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel.: 32 230 98 63

e-mail: redakcja@bezdroza.pl

Księgarnia internetowa: <http://bezdroza.pl>

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres:

<http://bezdroza.pl/user/opinie/?beate1>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzje.

Wydanie I

ISBN: 978-83-283-2216-5

Copyright © Le Guide Vert Michelin – Michelin & cie

Le Guide Vert Michelin, 46, avenue de Breteuil, 75324 Paris Cedex 07

Copyright © for the Polish Edition by Helion, 2016

- **Kup książkę**
- **Poleć książkę**
- **Oceń książkę**
- **Księgarnia internetowa**
- **Lubię to!**
- **Nasza społeczność**

ATENY

© Anastasios71 / Shutterstock.com

Kup książkę

Poleć książkę

Oświetlony Akropol o zmierzchu
by abonowal, Depositphotos.com

Kup książkę

Poleć książkę

DZIELNICE I ZABYTKI ATEN

[Kup książkę](#)

[Poleć książkę](#)

AKROPOL

I PARK ARCHEOLOGICZNY

(Ακρόπολη)

Plan dzielnicy s. 88–89. Mapa okładkowa C5–6–7, D6, E7

Partenon, obok egipskich piramid i rzymskiego Koloseum, jest jedną z najświetniejszych starożytnych budowli. Świątynia zbudowana w V w. p.n.e. pozostaje symbolem potęgi Aten w czasach triumfu demokracji. Sanktuarium poświęcone Atenie, wzniesione na szczycie „górnego miasta” (Akropol), na wysokości 150 m n.p.m., góruje nad parkiem archeologicznym o powierzchni 117 ha, wzgórzami porośniętymi roślinnością i najładniejszymi ateńskimi dzielnicami.

Usytuowanie

Wejście od ulicy Dionysiou Areopagitou (osoby o ograniczonej sprawności ruchowej mogą wjechać windą aż do wysokości Partenonu) – dojazd metrem (stacja Akropoli) lub dojście pieszo z dzielnicy Plaka. Czterodniowy bilet (12 EUR), uprawnia do wstępu (*informacje pod nr. tel.: 210 32 10 219 – otwarte: codz. 8.00–20.00*) na teren Akropolu (Propyleje, Partenon i Erechtejon), teatru Dionizosa, Agory Greckiej (z Hefajstejonem i Muzeum Agory), Keramejkosu (z Muzeum Keramejkosu, *zob. Monastiraki i Psiri*), Agory Rzymskiej (Biblioteka Hadriana i Wieża

Wiatrów, *zob. Plaka*) oraz Olimpiejonu (*zob. Syntagma*).

Warto wiedzieć

Na drodze prowadzącej na Akropol nie ma miejsc, w których można by przystanąć w cieniu, dlatego należy założyć kapelusz i wygodne buty i zabrać ze sobą butelkę wody.

Spacer

Ulica Dionysiou Areopagitou

(Οδός Διονυσίου Αρεοπαγίτου)

Akropol i park archeologiczny tworzą stosunkowo łatwą trasę zwiedzania

© storisov / Depositphotos.com

Partenon na Akropolu

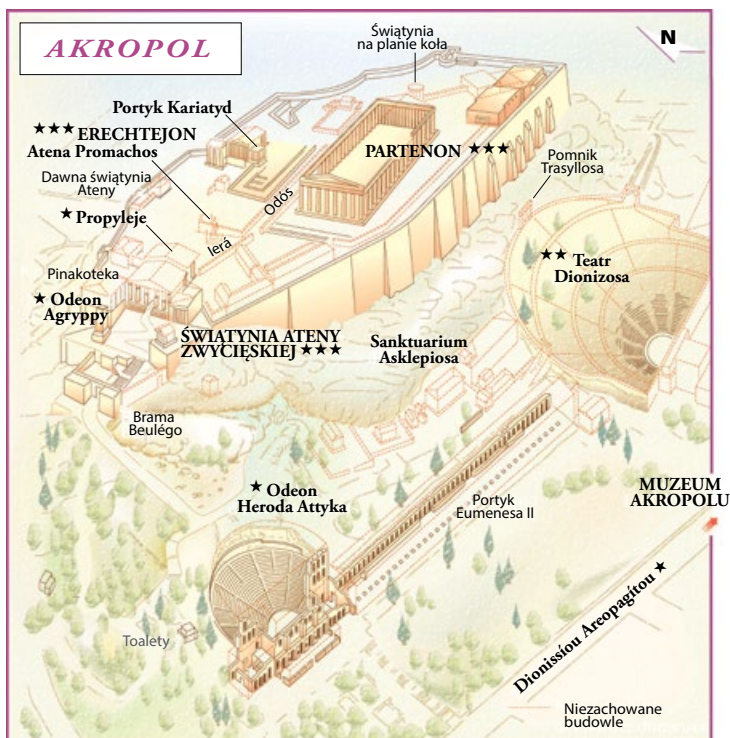
PARK ARCHEOLOGICZNY. CO WARTO ZOBACZYĆ W ATENACH?

Górujące nad miejskim krajobrazem skaliste wzgórze **Akropolu**, na którym wznosi się **Partenon**, jawi się jako niewątpliwe centrum miasta. Zwiedzanie Aten można rozpocząć właśnie od tej antycznej świątyni, wdrapując się po zboczach otaczających ogromną kamienną budowlę z kolumnadą z białego marmuru, odcinającą się na tle błękitnego nieba. Na zboczach wzgórza i u jego stóp można podziwiać pozostałości miasta z okresu zwanego złotym wiekiem Peryklesa (V w. p.n.e.).

Na wschód od rozległego parku archeologicznego wije się labirynt uliczek **Plaki**. W tej malowniczej dzielnicy, usianej antycznymi ruinami, kościołami i niewielkimi placami, nie brakuje tawern i sklepików z pamiątkami, ale okolica pozostaje przytulna i urzekająca. Nieco dalej na zachód, w sąsiedztwie ruin **Agory**, leży dzielnica **Monastiraki**, której wąskie uliczki przypominają czasy bizantyjskie i tureckie. To właśnie tutaj w każdą niedzielę odbywa się gigantyczny pchli targ. Spacerując ulicami, możemy dotrzeć aż do **Thiseio**, **Psiri** lub **Gazi**, trzech starych dzielnic, dziś niezwykle modnych. Dzielnice wypełnione barami i dyskotekami cieszą się popularnością wśród młodych atenczyków. Nieco dalej na północ znajduje się przypominająca tygiel **Dzielnica Targu** i, nieco mniej interesujący, **plac Omonia**, przez który można dojść do niezwykłego **Narodowego Muzeum Archeologicznego**.

rozpoczynającą się przy stacji metra Akropolu. Wzdłuż południowej pierzei ulicy Dionysiou Areopagitou, szerokiej, 700-metrowej alei wyłożonej marmurowymi płytami, wznoszą się **Muzeum**

Akropolu ★★★, **teatr Dionizosa** ★★, **odeon Heroda Attyka** ★ oraz szereg budynków i kamienic w stylu neoklasystrycznym i modernistycznym oraz bardziej współczesnych. Kierujemy się na zachód

© weener / Depositphotos.com

Propyleje – brama prowadząca na Akropol

deptakiem Apostolou Pavlou (1 km), prowadzącym do **Wzgórze Muz**, zwanego też **Wzgórzem Filopapposa** ★ ★, **Pnyksu** ★ i Areopagu, z których można podziwiać wspaniałą **panoramę** ★ ★ ★ Akropolu. Idąc tą trasą na północ, można dojść do **Agory Greckiej** ★, **Hefajstjonu** ★ ★ i Agory Rzymskiej, na granicy z dzielnicami Thiseio, Monastiraki i Plaka, nie tracąc z oczu Partenonu.

Propyleje ★ (Προπύλαια)

Propyleje to monumentalna brama wiodąca na ateński Akropol. Na teren parku prowadzą trzy wejścia: od południa przy ulicy Dionysiou Areopagitou, na wysokości odeonu Heroda Attyka; od południowego wschodu obok centrum informacji turystycznej na rogu ulic Dionysiou Areopagitou i Thrasyllou biegnącej w dół w kierunku dzielnicy Plaka; od północy, przez Agorę Rzymską, plac Avissinias lub ulicę Adrianou (stacja metra Monastiraki lub Thiseio). Z biletem wstępu w kieszeni pokonujemy kolejne szerokie marmurowe stopnie, obecnie wzmocnione deskami. Propyleje, wzniesione w latach 437–432 p.n.e. (nigdy nieukończone ze względu na wojny peloponeskie), stanowiły wejście na Akropol. Budowla składa się z głównego budynku, który okalają dwa asymetryczne skrzydła. Od XII do XV w. n.e. te szerokie pawilony pełniły rolę

rezydencji ateńskich biskupów i książąt. Główna część, wzniesiona na planie rozległego prostokąta, była poprzedzona portykiem, z którego zachowało się sześć kolumn w porządku doryckim. Portyk prowadził do westybulu otoczonego dwiema nawami oddzielnymi od siebie sześcioma kolumnami w porządku jońskim. W głębi westybulu znajdowało się pięć drzwi prowadzących do ostatniego portyku (takiego jak wejściowy), którym wychodziło się na esplanadę Akropolu. Za Propylejami znajdował się rozległy plac **temenosu** (miejsce święte). W czasach Peryklesa pośrodku placu stał olbrzymi, 9-metrowy posąg Ateny Promachos. Obecnie to Partenon przyciąga spojrzenia zwiedzających.

Partenon ★ ★ ★ (Παρθενώνα)

Świątynia została zbudowana na niewielkim podwyższeniu – podstawa budowli znajduje się na poziomie jeden trzeciej wysokości Propylejów (nie można zwiedzać ani wnętrza, ani obrzeży świątyni). Wyobraźmy sobie tę okazałą fasadę w odcieniach czerwieni, żółci i błękitu! Budowle i posągi były w całości pokryte polichromiami, a błyszcząca biel marmuru, do której przyzwyczaili nas renesans i jego zamiłowanie do antyku, jest jedynie efektem działania upływającego czasu. Świątynia ku chwale bogini

Ruiny Partenonu

Ateny i jej miasta została wzniesiona na polecenie Peryklesa. Budową, która trwała od 447 do 438 r. p.n.e., kierował **Fidiasz**. Rzeźbiarz nadzorował też wykonanie rzeźbiarskiej dekoracji, a głównym architektem był Iktinos. Ten klejnot architektury doryckiej szybko zyskał miano arcydzieła. W wyniku pożaru, który wybuchł w 267 r., załamał się marmurowy dach, ale pozostała część budowli przetrwała w prawie nienaruszonym stanie do eksplozji, do jakiej doszło w czasie oblężenia Akropolu przez Wenecjan w 1687 r. Wcześniej świątynię wykorzystywano kolejno jako kościół, katedrę i meczet (pozostałości minaretu znajdują się w południowo-zachodnim narożniku). Na początku XIX w. znaczna część fryzu była jeszcze na swoim pierwotnym miejscu, ale w latach 1801–03 ekspedycja

pod kierunkiem lorda Elgina pozbawiła budowlę najcenniejszych elementów (zob. ramka s. 83). Z pierwotnej dekoracji rzeźbiarskiej nie pozostało prawie nic – niektóre fragmenty oraz odlewy można zobaczyć w **Muzeum Akropolu**. **Frontony** ozdobione były polichromowanymi płaskorzeźbami odcinającymi się na niebieskim tle. Sekret kunsztu Fidiasza tkwił w umiejętnym wykorzystaniu trójkątnej przestrzeni narzucającej pewne ograniczenia – postacie przedstawione na fryzie leżą, siedzą, pochylają się lub stoją w zależności od ilości miejsca do wykorzystania. **Fryz** o długości blisko 160 m biegł wokół zewnętrznych ścian i składał się ze 115 płyt pokrytych płaskorzeźbami na czerwonym tle, przedstawiającymi uczestników procesji panatenejskiej. Do wnętrza budowli prowadziły drzwi

SEKRETY FIDIASZA

W czasie budowy Partenonu Fidiasz – poszukując wizualnej perfekcji – wprowadził subtelną grę krzywizn, której zadaniem było zniwelowanie złudzeń optycznych. Dzięki temu, że perystyl złożony jest z 46 kolumn (po 8 na krótszych bokach, po 17 na dłuższych) o wysokości 10,43 m, budowla cechuje się doskonałym stosunkiem szerokości do długości. Zwężenie trzonu kolumn (1,90 m średnicy u podstawy i 1,45 m na wysokości głowic) i pochylenie do środka, nieznaczne wzmocnienie skrajnych kolumn i niezauważalna wypukłość elementów poziomych przyczyniają się do niebywalej harmonii budowli. Bez zastosowania tych zabiegów wydawałoby się, że kolumny są bardziej odchylone u szczytu niż u podstawy, kolumny w narożnikach budowli byłyby optycznie węższe od pozostałych, a belkowanie nieznacznie zakrzywione.

o wysokości 10 m, umieszczone we wschodnim portyku. Dalej znajdował się *pronaos*, przedsionek poprzedzający główną część świątyni (*naos*), w której umieszczony był olbrzymi (12 m) posąg Ateny Partenos (ze złota i kości słoniowej). Z każdej strony środkową przestrzeń otaczała dwupoziomowa kolumnada. W Partenonie przechowywano skarby należące do Ateńskiego Związku Morskiego. Do naszych czasów zachowały się jedynie cztery kolumny, które podtrzymywały sufit skarbcza (na tyłach budowli).

Erechtejon ★★★ (Ερέχθειο)

Procesja panatenajska kroczyła wzdłuż północnej fasady Partenonu ku Erechtejonowi, uznawanemu za arcydzieło sztuki jońskiej (406 r. p.n.e.). Warto obejść świątynię (kierując się przeciwnie do ruchu wskazówek zegara), aby zrozumieć jej układ – w jej wnętrzu oddawano bowiem cześć kilku bóstwom, w tym Atenie, Posejdonowi i mitycznym królom Erechteuszowi i Kekropsowi. Na przestrzeni wieków budowla pełniła rolę kościoła, pałacu, haremu i magazynu wojskowego. Przeciwwagą dla kolumnady Partenonu jest słynny portyk *koré*, zwany też **gankiem Kor** lub **portykiem Kariatyd**, który zachwyca dostojnym wyglądem i lekkością sześciu 2-metrowych podpór w postaci młodych dziewcząt (są to kopie – pięć oryginalnych posągów

można podziwiać w Muzeum Akropolu, a szósta znajduje się w zbiorach londyńskiego British Museum). Warto zwrócić uwagę na nonszalancką elegancję, której przejawem są równoległe plisy tunik przywodzące na myśl żłobienia kolumn zastąpionych kariatydami. Po prawej stronie widać sześć kolumn w porządku jońskim tworzących **wschodni portyk** prowadzący do sanktuarium, w którym umieszczony był najstarszy na terenie zespołu świątynnego posąg Ateny, wykonany z drewna oliwnego. Zachodnia fasada została przebudowana w czasach Rzymian. Na sąsiednim dziedzińcu rośnie drzewo oliwne zasadzone w miejscu, w którym oddawano cześć świętemu drzewu Ateny (co wyjaśnia brak zadarszenia). W tej części Akropolu zachowały się nieliczne ślady mykeńskich zabudowań (1400–1125 p.n.e.). Od wschodu można zobaczyć fragmenty sanktuarium poświęconego Zeusowi. Później Rzymianie wzniesli obok tej budowli **świątynię na planie koła** poświęconą Romie i Augustowi – można ją rozpoznać po kilku kolumnach postawionych do pionu i rosnącym obok cyprysie. Z północno-zachodniego krańca wzgórza rozciąga się wspaniała **panorama** ★★ na dachy domów w dzielnicy Plaka. W każdy niedzielny poranek ewzoni ściągnąją (6.00) i wciągają (9.00) na maszt grecką flagę. Warto obejrzeć się i nacieszyć oczy

© bboutur / Depositphotos.com

Erechtejon z widocznym portykiem Kariatyd

widokiem tylnej fasady Partenonu. Później idziemy południowym skrajem wzgórza, skąd można rozkoszować się **widokami** ★ na teatr Dionizosa oraz świątynię Zeusa i stadion (po lewej stronie). W południowo-zachodnim narożniku temenosu wznosi się dostojna **świątynia Ateny Nike, czyli Ateny Zwycięskiej** ★ ★ ★ (425/424 r. p.n.e.). Z tego miejsca doskonale widać odeon Heroda Attyka.

Odeon Heroda Attyka ★ (Ὡδείο Ηρώδου του Αττικού)

Akropol, ul. Dionysiou Areopagitou – nieudostępniony dla zwiedzających, otwarty w czasie wydarzeń kulturalnych, w szczególności w trakcie Festiwalu Ateńskiego (V–IX).

Teatr został wzniesiony w czasach rzymskich (ok. 161 r.) na polecenie Heroda Attyka, zamożnego ateńskiego polityka, dla uczczenia pamięci jego małżonki. Typowo rzymska budowla z fasadą z trzema wejściami mogła pomieścić 5 tys. widzów. Pierwotnie teatr był przykryty cedrowym dachem.

Teatr Dionizosa ★ ★ (Θέατρο Διονύσου)

Akropol, ul. Dionysiou Areopagitou – otwarte: 8.00–20.00 – zwiedzanie w ramach biletu wstępu na teren Akropolu lub na podstawie osobnego biletu w cenie 2 EUR.

To miejsce uznawane jest za kolebkę teatru antycznego i greckiej tragedii. To tutaj w V w. p.n.e. swoje premiery

miały arcydzieła Ajschylosa, Sofoklesa, Eurypidesa i Arystofanesa. Początkowo sztuki wystawiano na prowizorycznych drewnianych konstrukcjach, dopiero w VI w. p.n.e. teatr zadomowił się w miejscu poświęconym już wcześniej Dionizosowi Eleuteriosowi, bogu sztuk dramatycznych (w uroczystościach ku czci Dionizosa uczestniczył chór, mimowie i tancerze). Na początku kolejnego stulecia miejsce prowizorycznego teatru, najprawdopodobniej z widownią w formie grobli usypanej z ziemi, zajął teatr z prawdziwego zdarzenia, z drewnianymi ławami. W IV w. p.n.e. wzniesiono kamienny teatr, zachowując kształt i wymiary poprzedniej konstrukcji. Ostatnia poważna przebudowa miała miejsce w czasach rzymskich. Siedząc na **stopniach widowni**, można jednocześnie doznać wrażenia przestrzenności i kameralności. Idealny kształt *cavea* (część teatru rzymskiego lub amfiteatru, w której znajdują się rzędy widowni) opartej o skaliste zbocze Akropolu zapewnia budowli doskonałą akustykę. Widownia mogła pomieścić blisko 17 tys. widzów (teatr w Epidauros jedynie 12 tys.).

Fryz zdobiący proscenium, wykonany za panowania Nerona (I w. n.e.), przedstawia mit o Dionizosie. Chór stał wokół ołtarza ku czci Dionizosa, na marmurowych płytach tworzących wzór rombu. W pierwszym rzędzie, tuż nad siedzeniami

Odeon Heroda Attyka

zarezerwowanymi dla dostojników, znajdowało się honorowe miejsce dla najwyższego kapłana Dionizosa. Ze szczytu widowni widać Olimpiejon i stadion, usytuowane poniżej po lewej stronie. Nieco bliżej, na lewo od amfiteatralnej widowni, widoczne są ruiny **odeonu Peryklesa**, w którym odbywały się próby i konkursy muzyczne. W połowie drogi między odeonem Heroda Attyka a teatrem Dionizosa znajdują się ruiny dwóch sanktuariów ku czci **Asklepiosa**, boga sztuki lekarskiej. U stóp skalnej ściany widoczne są pozostałości portyku (IV w. p.n.e.), gdzie pacjenci zasypiali i czekali na sen, podczas którego bóg wyjawiał im metody leczenia. W budynku na planie koła, sąsiadującym z galerią, znajdowało się święte źródło, w którym chorzy mogli się obmyć. Później wzniesiono w tym miejscu bazylikę pod wezwaniem św. św. Kosmy i Damiana, dwóch chrześcijańskich lekarzy urodzonych w Arabii. Jak widać, chrześcijanie nie pozbawili tego miejsca kultu medycznych konotacji. Wracamy do teatru Dionizosa i kierujemy się w stronę Muzeum Akropolu.

Muzeum Akropolu ★★★

(Μουσείο Ακρόπολης) D7

ul. Dionysiou Areopagitou 15 –
tel.: 210 9000 900 – www.theacropolismuseum.gr (sprzedaż biletów przez internet) – otwarte: IV–X: pn. 8.00–16.00, wt.–nd. 8.00–20.00 (pt. 22.00); XI–III:

pn.–czw. 9.00–17.00, pt. 9.00–22.00, sb. i nd. 9.00–20.00 – 5 EUR, ulgowy 3 EUR (wejście od ul. Mitseon) – tablice objaśniające w języku greckim i angielskim.

Budynek wzniesiony u stóp Akropolu, oficjalnie otwarty w 2009 r., jest wielkim architektonicznym przedsięwzięciem. W przeszkleniach budowli wykonanej ze stali, szkła i betonu odbija się Akropol, którego turyści zwiedzający muzeum prawie w ogóle nie tracą z oczu. Naturalne światło wpadające do wnętrza uwydatnia piękno blisko 4 tys. eksponatów prezentowanych w sposób, dzięki któremu udało się uzyskać wrażenie rozległej przestrzeni.

Pod szklaną posadzką parteru można podziwiać pozostałości dawnych Aten, świadczące o tym, że miejsce to było zamieszkane już pod koniec neolitu (ok. 3000 r. p.n.e.). Przyglądając się uważnie, można rozróżnić ulice, zabudowania i warsztaty, a także dostrzec fundamenty sanktuariów poświęconych Dionizosowi Eleuteriosowi i Asklepiosowi.

Galeria archaiczna (na 1. piętrze) prezentuje pozostałości pierwotnego Partenonu, w tym dwa lwy ciągnące boga Taurusa, posąg przedstawiający Trytona i monstrum z trzema ludzkimi głowami i węzowym ogonem (570 r. p.n.e.), a także figurki wotywnie, np. lwa i niedźwiedzia z VI i V w. p.n.e.

W **centrum multimedialnym** (na 2. piętrze) można obejrzeć regularnie aktualizowane filmy dokumentalne na temat

© smoxr / Depositphotos.com

Budynek Muzeum Akropolu

NARODZINY TRAGEDII ANTYCZNEJ

W Atenach za panowania tyrana Pizystrata (VI w. p.n.e.) z dawnych uroczystości ku czci Dionizosa wykształcił się nowy rodzaj przedstawień teatralnych. Tak narodziła się tragedia. W odróżnieniu od eposu tragedia wywierała silne wrażenia wizualne. Prawdziwą popularność zyskała wraz z rozwojem demokracji, kiedy zaczęto wykorzystywać ją jako narzędzie do edukowania obywateli. Wyróżniają ją dwa elementy – aktorzy poruszający się na scenie wypowiadali swe kwestie wierszem, a kilkunastoosobowy chór (12–15 osób) komentował wydarzenia w dramatyczny sposób. Przedstawiana intryga często była zakamuflowaną krytyką działań władz miasta. Na przykład w 472 r. p.n.e. w tragedii zatytułowanej *Persowie* Ajschylos poruszył kwestię polityki wojennej Aten. Opis bitwy pod Salaminą zawiera skądinąd niewiarygodną mieszankę brutalności i współczucia, a inne dzieła tego tragika wychwalają ideę zaniechania wojny i zemsty. Pozycja tragedii w świecie greckim była tak silna, że w 413 r. mieszkańcy Syrakuz uwolnili tych ateńskich więźniów, którzy znali na pamięć teksty Eurypidesa, i uczynili ich członkami miejscowego chóru. Grecka tragedia wywarła ogromny wpływ na teatr europejski, w szczególności na twórczość Racine’a i Corneille’a. Tymczasem z tysiąca sztuk, które powstały w V w. p.n.e., do naszych czasów zachowało się zaledwie nieco ponad 30 (7 tragedii Sofoklesa, 7 Ajschylosa i ok. 20 Eurypidesa).

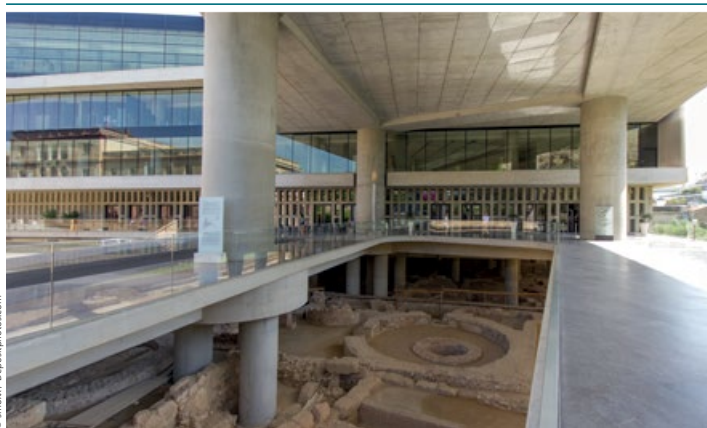
Partenonu. Na dużym tarasie z widokiem na Akropol znajduje się przyjemna, zacieniona kawiarnia z częścią restauracyjną.

Sala Partenonu (na 3. piętrze) została zaprojektowana w taki sposób, aby odtworzyć wymiary i oś Partenonu. W sali prezentowany jest słynny fryz, dekoracja rzeźbiarska o długości 160 m złożona ze 115 płyt. Fryz ukazywał 378 postaci – ludzkich i boskich – i ponad 200 zwierząt, głównie koni zaprzęgniętych do wozów, za którymi w procesji szli mężczyźni i kobiety z darami. Rekonstruując fryz zdobiący Partenon, muzeum starało się podkreślić, że w budynku prezentowana jest jedynie

jedna trzecia oryginalnych fragmentów. Pozostałe dwie trzecie pozostają w zbiorach londyńskiego British Museum (ich kopie wystawione w ateńskim muzeum oznaczone są skrótem BM), kilka pojedynczych fragmentów można obejrzeć w innych europejskich placówkach muzealnych (np. w Luwrze).

Wzgórze Muz (Wzgórze Filorapposa) ★ ★ (Λόφος Φιλοπάππου) C7
Wstęp wolny.

Na końcu ulicy Dionysiou Areopagitou bierze początek brukowana droga prowadząca pośród drzew aż na Wzgórze Muz, do jednego z najbardziej urokliwych

© smow / Depositphotos.com

W Muzeum Akropolu odsłonięto pozostałości antycznych ulic

ATENY

Ruszaj w świat z przewodnikiem Michelin!

- poręczny format
- precyzyjne mapy i plany
- dokładne opisy atrakcji turystycznych
- propozycje tras zwiedzania
- liczne ciekawostki

Michelin zaprasza Cię do wspólnego odkrywania najpiękniejszych zakątków Aten. Z tym przewodnikiem zwiedzanie będzie prawdziwą przyjemnością! Dokładne mapy ułatwią swobodne poruszanie się po mieście. Szukasz ciekawych miejsc, zabytków i tras zwiedzania? Nic prostszego! Dzięki gwiazdkom przy nazwach dzielnic i obiektów nie pominiesz żadnej turystycznej atrakcji. Starannie dobrane informacje praktyczne pomogą Ci znaleźć nocleg, restaurację czy kawiarnię, w których spędzisz wyjątkowe chwile.

Gwiazdki – tradycyjny system oceny atrakcji turystycznych:

- ★★★ zobacz koniecznie
- ★★ warto odwiedzić
- ★ godne uwagi

Nr katalogowy: **38338**

Księgarnia internetowa:
<http://bezdroza.pl>

Zamówienia telefoniczne:
tel.: 0 801 339900
kom.: 0 601 339900

Zaplanuj trasę podróży
z serwisem
www.ViaMichelin.com

ISBN 978-83-283-2216-5

9 788328 322165 >

Cena 20,90 zł

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA WYDAWNICZA
 Helion SA